

TEKSTY PRZYJĘTE

Wydanie tymczasowe

P8_TA-PROV(2018)0186

Wdrażanie postanowień Traktatu dotyczących parlamentów narodowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 19 kwietnia 2018 r. w sprawie stosowania postanowień Traktatu dotyczących parlamentów narodowych (2016/2149(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 5 o przyznawaniu kompetencji oraz pomocniczości, art. 10 ust. 1 o demokracji przedstawicielskiej, art. 10 ust. 2 o reprezentowaniu obywateli UE, art. 10 ust. 3 o prawie obywateli UE do uczestnictwa w życiu demokratycznym Unii, art. 11 w sprawie demokracji uczestniczącej, art. 12 o roli parlamentów narodowych, art. 48 ust. 3 o zwykłej procedurze zmiany oraz art. 48 ust. 7 (klauzula pomostowa),
- uwzględniając Protokół nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, jak również Protokół nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności,
- uwzględniając art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz art. 41 i 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 12 czerwca 1997 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi¹, z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w zakresie integracji europejskiej², z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w kontekście postanowień Traktatu z Lizbony³ oraz z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi⁴,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie poprawy funkcjonowania Unii Europejskiej dzięki wykorzystaniu potencjału Traktatu z Lizbony⁵, w sprawie mechanizmu zdolności fiskalnej dla strefy euro¹ oraz w sprawie

¹ Dz. U. C 200 z 30.6.1997, s. 153.

² Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 322.

³ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 94.

⁴ Dz. U. C 443 z 22.12.2017, s. 40.

⁵ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0049.

ewentualnych zmian i dostosowań w obecnej strukturze instytucjonalnej Unii Europejskiej²,

- uwzględniając sprawozdania roczne Komisji na temat stosunków między Komisją Europejską a parlamentami narodowymi, w szczególności sprawozdanie za rok 2014 z dnia 2 lipca 2015 r. (COM(2015)0316) oraz za rok 2015 z dnia 15 lipca 2016 r. (COM(2016)0471), jak również sprawozdania roczne Komisji na temat pomocniczości i proporcjonalności, w szczególności sprawozdania za rok 2015 z dnia 15 lipca 2016 r. (COM(2016)0469) oraz za rok 2016 z dnia 30 czerwca 2017 r. (COM(2017)0600),
- uwzględniając sprawozdania roczne Dyrekcji ds. Stosunków z Parlamentami Narodowymi w Parlamencie Europejskim, w szczególności śródkresowe sprawozdanie na temat stosunków między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi z 2016 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2017 r. w sprawie kontroli stosowania prawa UE w 2015 r.³,
- uwzględniając wydaną przez Komisję Białą księgę w sprawie przyszłości Europy z dnia 1 marca 2017 r. oraz orędzie o stanie Unii przewodniczącego Jean-Claude’a Junckera z dnia 13 września 2017 r., w których został przedstawiony plan działania,
- uwzględniając deklarację pt. „Greater European Integration: The Way Forward” [Większa integracja europejska: droga naprzód], podpisaną przez przewodniczących *Camera dei Deputati* Włoch, *Assemblée nationale* Francji, niemieckiego *Bundestagu* i *Chambre des Députés* Luksemburga dnia 14 września 2015 r. i obecnie popartą przez 15 izb parlamentów narodowych z UE,
- uwzględniając wnioski przyjęte przez Konferencję Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej (Konferencję Przewodniczących) począwszy od wejścia w życie Traktatu z Lizbony, w szczególności na posiedzeniach, które odbyły się w 2016 r. w Luksemburgu i w 2017 r. w Bratysławie,
- uwzględniając uwagi i wnioski z posiedzeń Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC), jak również jej sprawozdania półroczne, począwszy od wejścia w życie Traktatu z Lizbony, w szczególności z posiedzeń, które odbyły się w 2017 r. w Valletcie i Tallinie,
- uwzględniając art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, w którym uznano organizację konferencji międzyparlamentarnej w celu omówienia polityki budżetowej oraz innych kwestii objętych tym traktatem,
- uwzględniając rezolucję *Senát* Republiki Czeskiej z dnia 30 listopada 2016 r. (26. rezolucja 11. kadencji), *Senato della Repubblica* Włoch z dnia 19 października 2016 r. (dok. XVIII nr 164), a także wkład Komisji ds. Strategii Unii Europejskiej z dnia 2 maja 2017 r. (prot. 573) oraz wkład Komitetu do Spraw Europejskich *Assemblée Nationale* Francji z dnia 31 maja 2017 r. (nr ref. 2017/058) i Stałego Komitetu do Spraw

¹ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0050.

² Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0048.

³ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0421.

Europejskich *Tweede Kamer der Staten-Generaal* (Izba Reprezentantów) Niderlandów z dnia 22 grudnia 2017 r. (pismo A(2018)1067);

- uwzględniając art. 52 Regulaminu oraz art. 1 ust. 1 lit. e) decyzji Konferencji Przewodniczących z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie procedury udzielania zgody na sporządzenie sprawozdań z własnej inicjatywy, a także załącznik 3 do tej decyzji,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0127/2018),
- A. mając na uwadze, że parlamenty narodowe aktywnie przyczyniają się do prawidłowego funkcjonowania Unii Europejskiej w wymiarze konstytucyjnym (art. 12 TUE), a co za tym idzie odgrywają ważną rolę pod względem jej legitymacji demokratycznej i pełnego urzeczywistnienia;
- B. mając na uwadze, że odpowiedzialność parlamentarna rządów krajowych w ramach spraw europejskich, która zależy od specyfiki ich praktyk krajowych, stanowi podstawę roli parlamentów narodowych wynikającej z obecnego traktatu europejskiego;
- C. mając na uwadze, że aby podnieść poziom odpowiedzialności, parlamenty narodowe powinny sprawować nadzór nad rządami krajowymi, tak samo jak Parlament Europejski nadzoruje europejskie organy wykonawcze; mając jednak na uwadze, że stopień wpływu parlamentów narodowych na rządy krajowe znacznie się różni w skali poszczególnych państw członkowskich;
- D. mając na uwadze, że parlamenty narodowe często skarżą się na ich ograniczone zaangażowanie w sprawy Unii i chciałyby w większym stopniu włączyć się w rozwój procesu integracji europejskiej;
- E. mając na uwadze, że brak przejrzystości w unijnym procesie ustawodawczym i procesie podejmowania decyzji może zaszkodzić uprawnieniom przyznanym parlamentom narodowym na mocy Traktatów i odpowiednich protokołów do nich, a także może zagrozić roli strażników-obszerników działań rządu, którą parlamenty narodowe odgrywają;
- F. mając na uwadze, że pluralizm parlamentów narodowych jest niezwykle korzystny dla Unii, ponieważ dostosowanie różnych stanowisk politycznych w państwach członkowskich może umocnić i poszerzyć debaty przekrojowe na szczeblu europejskim;
- G. mając na uwadze, że należy zrównoważyć niedostateczną reprezentację mniejszości parlamentarnych w sprawach europejskich, przy pełnym poszanowaniu większości w każdym parlamencie narodowym i zgodnie z zasadą proporcjonalnej reprezentacji;
- H. mając na uwadze, że parlamenty narodowe są bezpośrednio zaangażowane we wszelkiego rodzaju rewizje Traktatów europejskich, a ostatnio zostały wezwane do włączenia się w szereg demokratycznych forów UE;
- I. mając na uwadze, że do umocnienia europejskiej przestrzeni publicznej mogłoby się przyczynić zorganizowanie przez parlamenty narodowe i Parlament Europejski – czyli właściwych przedstawicieli europejskiego demos – szeregu forów na temat przyszłości Europy; mając na uwadze, że takie fora można by wylansować w ramach wspólnego tygodnia europejskiego, podczas którego posłowie do izb parlamentów narodowych omawialiby jednocześnie sprawy europejskie z komisarzami i posłami do Parlamentu

Europejskiego;

- J. mając na uwadze, że – jak wynika z ostatnich tendencji wyborczych – kryzys gospodarczy, finansowy i społeczny pogłębił brak zaufania obywateli UE do obecnego demokratycznego modelu przedstawicielskiego, a także ich rozczarowanie tym modelem, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym;
- K. mając na uwadze, że wdrożenie prawa parlamentów narodowych do kontrolowania zgodności z zasadą pomocniczości na podstawie tzw. unijnego mechanizmu wczesnego ostrzegania częściowo poprawiło relacje między instytucjami UE a parlamentami narodowymi;
- L. mając na uwadze, że parlamenty narodowe czasami krytykują unijny mechanizm wczesnego ostrzegania, skarżąc się, że jego przepisy nie są łatwe do stosowania w praktyce i nie mają szerokiego zakresu zastosowania;
- M. mając na uwadze postępy w zakresie stosowania unijnego mechanizmu wczesnego ostrzegania, czego dowodem są ostatnie dane dotyczące łącznej liczby opinii przedłożonych przez parlamenty narodowe w ramach dialogu politycznego; mając na uwadze, że ograniczone korzystanie z procedury żółtej kartki, a także nieskuteczność procedury pomarańczowej kartki pokazują, że nadal istnieją możliwości poprawy i lepszej koordynacji między parlamentami narodowymi w tym zakresie;
- N. mając na uwadze, że ośmioletni okres ustanowiony w art. 4 Protokołu nr 1 okazał się niewystarczający do terminowego monitorowania przestrzegania zasady pomocniczości;
- O. mając na uwadze, że mechanizm wczesnego ostrzegania można uzupełnić systemem, który umożliwi obecnie parlamentom narodowym przedstawienie konstruktywnych propozycji do rozważenia przez Komisję, z należyтым uwzględnieniem przysługującego jej prawa inicjatywy;
- P. mając na uwadze, że kilka parlamentów narodowych wyraziło zainteresowanie narzędziem służącym usprawnieniu dialogu politycznego, który dałby im możliwość proponowania konstruktywnych wniosków do rozpatrzenia przez Komisję, z należyтым uwzględnieniem przysługującego Komisji prawa inicjatywy;
- Q. mając na uwadze, że parlamenty narodowe mogą w każdej chwili wydawać opinie w ramach dialogu politycznego, upoważniać swoje rządy do żądania formułowania wniosków ustawodawczych za pośrednictwem Rady lub, zgodnie z art. 225 TFUE, po prostu wzywają Parlament do przedstawienia wniosków Komisji;
- R. mając na uwadze, że wdrożenie procedury czerwonej kartki jest niemożliwe na tym etapie procesu integracji europejskiej;
- S. mając na uwadze, że kompleksowy zakres praw do informacji przewidziany w Traktacie z Lizbony można by rozszerzyć, dając parlamentom narodowym więcej zasobów i czasu na zajęcie się z dokumentami przesyłanymi im przez instytucje europejskie;
- T. mając na uwadze, że IPEX – platformę ciągłej wymiany informacji między parlamentami narodowymi oraz między parlamentami narodowymi a instytucjami

europiejskimi – należy dalej rozwijać zgodnie z jej strategią cyfrową, w której Parlament Europejski odgrywa główną rolę wspierającą;

- U. mając na uwadze, że współpraca międzyinstytucjonalna niewątpliwie uległa poprawie po wejściu w życie Traktatu z Lizbony i po uruchomieniu tzw. inicjatywy Barroso, czyli zainicjowanego przez Komisję we wrześniu 2006 r. dialogu politycznego dającego parlamentom narodowym możliwość komentowania oraz zgłaszania uwag pozytywnych lub krytycznych w odniesieniu do wniosków Komisji;
- V. mając na uwadze, że parlamenty narodowe czasami podnoszą zarzuty dotyczące ich stosunków z Unią Europejską, twierdząc, że są one zbyt złożone;
- W. mając na uwadze, że zgodnie z art. 70, 85 i 88 TFUE parlamenty narodowe posiadają stosowne kompetencje w obszarach wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, w związku z czym odgrywają istotną rolę względem przyszłej unijnej polityki w obszarze bezpieczeństwa i obrony;
- X. mając na uwadze, że potrzebna jest większa kontrola parlamentarna polityki budżetowej i gospodarczej, podejmowanych decyzji oraz spraw związanych ze sprawowaniem rządów na szczeblu UE ze strony parlamentów narodowych i Parlamentu Europejskiego;
- Y. mając na uwadze, że orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie mieszanej charakteru umowy handlowej między UE a Singapurem wpłynęło na zmianę sposobu, w jaki parlamenty narodowe będą w przyszłości zaangażowane w umowy handlowe;
- Z. mając na uwadze, że lepsze współdziałanie i sprawniejsza wymiana informacji między posłami do PE a posłami i urzędnikami parlamentów narodowych mogłyby przyczynić się do usprawnienia kontroli debaty europejskiej na szczeblu krajowym, a tym samym do wsparcia prawdziwie europejskiej kultury parlamentarnej i politycznej;

Kontrola działalności rządu w sprawach europejskich

1. uważa, że wdrożenie wynikających z Traktatu z Lizbony praw i obowiązków parlamentów narodowych zwiększyło ich rolę w europejskich ramach konstytucyjnych, zapewniając w ten sposób większy pluralizm i legitymację demokratyczną, a także lepsze funkcjonowanie Unii;
2. uznaje, że zgodnie z art. 10 ust. 2 TUE rządy krajowe ponoszą odpowiedzialność demokratyczną wobec parlamentów narodowych zgodnie z krajowym porządkiem konstytucyjnym poszczególnych państw; uważa, że taka odpowiedzialność to podstawa dla roli izb parlamentów narodowych w Unii Europejskiej; zachęca parlamenty narodowe do korzystania w pełni z uprawnień europejskich w celu wywierania bezpośredniego wpływu na treść europejskich strategii politycznych, w szczególności w drodze monitorowania działalności rządów krajowych jako członków Rady Europejskiej i Rady;
3. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania parlamentom narodowym wystarczającego czasu, potencjału i niezbędnego dostępu do informacji, aby mogły pełnić swą konstytucyjną rolę w zakresie nadzoru, legitymizując tym samym działania rządów krajowych w przypadku gdy podejmują one działania na szczeblu europejskim,

zarówno w Radzie, jak i Radzie Europejskiej; uznaje, że ten europejski wymiar działalności wymaga pełnego poszanowania tradycji konstytucyjnych poszczególnych państw członkowskich; uważa, że w celu zachowania i umocnienia tej roli należy umacniać i wspierać dotychczasową wymianę najlepszych praktyk i współpracę między parlamentami narodowymi;

4. uważa, że przejrzystość metod pracy i procesu podejmowania decyzji instytucji UE stanowi warunek wstępny umożliwiający parlamentom narodowym skuteczne wypełnianie powierzonej im roli instytucjonalnej wynikającej z Traktatów; wzywa ponadto parlamenty narodowe do pełnego wykorzystania powierzonych im uprawnień w celu sprawowania kontroli nad działaniem rządów na szczeblu europejskim, między innymi przez dostosowanie swojej wewnętrznej organizacji, harmonogramów prac i zasad postępowania w tym zakresie; sugeruje oprócz tego wymianę najlepszych praktyk pomiędzy krajowymi izbami handlowymi, regularne debaty pomiędzy właściwymi ministrami i wyspecjalizowanymi komisjami w parlamentach narodowych przed posiedzeniami Rady i Rady Europejskiej oraz po tych posiedzeniach oraz regularne spotkania pomiędzy posłami do parlamentów narodowych, komisarzami i posłami do Parlamentu Europejskiego;
5. uważa, że należy zadbać o to, by unikać zbyt rygorystycznej transpozycji prawodawstwa UE przez państwa członkowskie, i że parlamenty narodowe mają kluczową rolę do odegrania w tej kwestii; przypomina jednocześnie, że nie ma to żadnego wpływu na prawo państw członkowskich do stosowania klauzul o nieobniżaniu poziomu ochrony oraz do przyjmowania na poziomie krajowym np. wyższych norm społecznych i środowiskowych;
6. zachęcając do wzmocnionego dialogu politycznego z parlamentami narodowymi i uznając wyraźną konieczność większego uczestnictwa parlamentarnego, przypomina, że decyzje muszą być podejmowane zgodnie z uprawnieniami konstytucyjnymi oraz z uwzględnieniem jasno zdefiniowanych odnośnych uprawnień decyzyjnych organów krajowych i europejskich;
7. stwierdza, że Parlament Europejski i parlamenty narodowe powinny być w większym stopniu zaangażowane w europejski semestr i zaleca lepszą koordynację kalendarza budżetowego na szczeblu krajowym i europejskim w całym procesie, by zachęcić do bardziej efektywnego wykorzystania tego instrumentu; przypomina ponadto, że dostosowanie europejskiego semestru do programu działalności parlamentów narodowych mogłyby w większym stopniu przyczynić się do koordynacji polityki gospodarczej, przy czym jednak nie należy lekceważyć uprawnień do samorządności i regulaminów poszczególnych izb parlamentarnych;
8. proponuje wprowadzenie krajowego okresu dialogu budżetowego, w którym parlamenty narodowe będą mogły obradować nad europejskim semestrem i przyczynić się do jego kształtu, dzięki upoważnieniu swoich rządów do reprezentacji w stosunkach z Komisją i Radą;
9. podkreśla, że podczas ostatniego posiedzenia plenarnego Konferencji Komisji do Spraw Europejskich (COSAC) w Tallinnie uznano, że większość parlamentów narodowych aktywnie debatuje nad sprawami UE podczas posiedzeń plenarnych, w regularnych odstępach czasu lub na zasadzie ad hoc, oraz stwierdzono, że większa liczba debat plenarnych poświęconych tematyce unijnej poprawia widoczność Unii i daje

obywatelom możliwość zdobycia obszerniejszej wiedzy na temat programu działań UE i stanowisk partii politycznych w tych kwestiach;

Utworzenie europejskiej sfery publicznej

10. zauważa, że dostosowanie różnych stanowisk politycznych w państwach członkowskich może umocnić i rozszerzyć przekrojowe debaty na szczeblu europejskim; zaleca w związku z tym, aby delegacje parlamentów narodowych występujące przed instytucjami europejskimi odzwierciedlały różnorodność nurtów politycznych; podkreśla w tym zakresie znaczenie zasady proporcjonalnej reprezentacji posłów należących do różnych partii politycznych;
11. zauważa, że w opiniach wydawanych przez parlamenty narodowe w ramach unijnego mechanizmu wczesnego ostrzegania lub poza nim mogła by być wyrażana wiążąca wola większości parlamentarnych; zgadza się jednak, że mniejszościom w parlamentach narodowych należy umożliwić wyrażenie odmiennego punktu widzenia, który byłby następnie uwzględniany w załącznikach do takich opinii; uważa, że opinie te powinny być wydawane w pełnej zgodności z zasadą proporcjonalności oraz zgodnie z zasadami proceduralnymi każdej krajowej izby parlamentarnej;
12. przyjmuje do wiadomości niedawne wezwanie do przeprowadzenia szeregu demokratycznych konwencji w całej Europie; uważa w związku z tym, że ustanowienie corocznego europejskiego tygodnia pozwoliłoby zarówno posłom do PE, jak i komisarzom, zwłaszcza wiceprzewodniczącym odpowiedzialnym za klastry, zabranie głosu przed wszystkimi krajowymi zgromadzeniami parlamentarnymi w celu omówienia i wyjaśnienia europejskiego programu działania wraz z posłami do parlamentów narodowych i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego; proponuje przegląd własnego regulaminu w celu zatwierdzenia tej inicjatywy, i zachęca do tego również parlamenty narodowe; uważa ponadto, że posiedzenia z udziałem krajowych i europejskich ugrupowań politycznych w ramach współpracy międzyparlamentarnej na szczeblu UE byłyby źródłem wartości dodanej w postaci prawdziwie europejskiej debaty politycznej;

Poparcie reformy unijnego mechanizmu wczesnego ostrzegania

13. podkreśla, że unijny mechanizm wczesnego ostrzegania był rzadko używany od czasu wejścia w życie Traktatu z Lizbony i uważa, że można go zreformować w obecnych ramach konstytucyjnych;
14. zauważa jednak, że przykłady takie jak uruchomienie procedury „żółtej kartki” wobec wniosku Komisji dotyczącego przeglądu dyrektywy w sprawie delegowania pracowników w 2016 r., pokazują, iż system wczesnego ostrzegania sprawdza się w praktyce; podkreśla, że ograniczone stosowanie procedury „żółtej kartki” może oznaczać, iż co do zasady przestrzega się w UE zasady pomocniczości; uważa w związku z tym, że uchybień proceduralnych mechanizmu wczesnego ostrzegania nie należy postrzegać jako dowód braku poszanowania zasady pomocniczości; przypomina ponadto, że parlamenty narodowe mogą podjąć działanie i zbadać kwestię zgodności z zasadą pomocniczości zanim Komisja przedstawi inicjatywę ustawodawczą w ramach zielonych i białych ksiąg lub przed prezentacją rocznego programu prac Komisji;
15. przypomina, że w przypadku każdej nowej inicjatywy ustawodawczej Komisja jest

zobowiązana do zbadania, czy UE jest uprawniona do podjęcia działania oraz czy takie działanie jest uzasadnione; podkreśla też, że z wcześniejszych doświadczeń wynika, iż wytyczenie granicy między politycznym wymiarem zasady pomocniczości a prawnym wymiarem zasady proporcjonalności bywa trudne i kłopotliwe; apeluje zatem do Komisji, aby w odpowiedziach na uzasadnione opinie wydawane w ramach mechanizmu wczesnego ostrzegania lub poza tymi ramami, oprócz wykładni zasady pomocniczości odniosła się również do zasady proporcjonalności i, w stosownych przypadkach, do wszelkich obaw dotyczących proponowanych wariantów strategicznych;

16. przyjmuje do wiadomości wniosek złożony przez parlamenty narodowe w sprawie wydłużenia ośmiotygodniowego terminu na przedstawienie uzasadnionej opinii na mocy art. 3 Protokołu nr 1; podkreśla jednak, że obecne ramy traktatowe nie przewidują takiego przedłużenia terminu; jest zatem zdania, że Komisja powinna wprowadzić techniczny okres zgłoszeń w ramach systemu wczesnego ostrzegania w celu przyznania dodatkowego czasu między dniem, w którym projekty aktów ustawodawczych wpływają technicznie do izb parlamentów narodowych, a dniem, w którym zaczyna biec ośmiotygodniowy termin; w związku z tym przypomina, że w 2009 r. Komisja wprowadziła inne ustalenia praktyczne dotyczące funkcjonowania mechanizmu kontroli pomocniczości;
17. przyjmuje do wiadomości wniosek złożony przez niektóre parlamenty narodowe w sprawie wydłużenia ośmiotygodniowego terminu na przedstawienie uzasadnionej opinii na mocy art. 6 Protokołu nr 2;
18. proponuje, w nawiązaniu do dialogu politycznego zainicjowanego przez Komisję w 2016 r., aby w pełni wykorzystać system, w ramach którego parlamenty narodowe mogą składać do Komisji konstruktywne wnioski w celu wywarcia pozytywnego wpływu na europejską debatę i prawa Komisji do inicjatywy ustawodawczej; w związku z tym sugeruje, aby Komisja mogła decydować, czy rozpatrzyć takie wnioski lub udzielić na nie formalnej odpowiedzi wraz z uzasadnieniem ich odrzucenia; zaznacza, że taka procedura nie może obejmować prawa do inicjatywy ustawodawczej czy prawa do uchylecia lub zmiany prawodawstwa, ponieważ w przeciwnym razie podważałaby metodę wspólnotową i podział kompetencji między szczeblem krajowym i unijnym, a także stanowiłaby naruszenie Traktatów; zaleca tymczasem, aby w przypadku ewentualnej przyszłej zmiany Traktatów prawo inicjatywy ustawodawczej przyznać Parlamentowi Europejskiemu jako bezpośredniemu przedstawicielowi obywateli UE;

Wdrożenie prawa do informacji

19. przyznaje, że art. 12 TUE oraz Protokół nr 1 dają parlamentom narodowym prawo do otrzymywania informacji bezpośrednio od instytucji europejskich;
20. podkreśla, że parlamenty narodowe lepiej radziłyby sobie z informacjami przesłanymi w ramach systemu wczesnego ostrzegania lub przysługującego im prawa do informacji, gdyby platformie IPEX nadano znaczenie agory lub forum na potrzeby nieformalnego stałego dialogu między parlamentami narodowymi oraz między parlamentami narodowymi a instytucjami europejskimi; w związku z powyższym postanawia propagować wykorzystanie platformy w celu usprawnienia dialogu politycznego; zaleca

parlamentom narodowym terminowe wykorzystywanie platformy IPEX w celu zapewnienia szybkiego rozpoczęcia krajowych mechanizmów kontroli; sugeruje, by korzystać z IPEX jako z kanału systematycznej wymiany informacji oraz wczesnego sygnalizowania obaw dotyczących zasady pomocniczości; dostrzega potencjał rozwoju IPEX jako głównego kanału komunikacji i przekazywania stosownych dokumentów parlamentom narodowym przez instytucje unijne i odwrotnie, i w tym kontekście zobowiązuje się udzielić pomocy służbom administracyjnym izb parlamentów narodowych w zakresie współpracy w ramach platformy; zachęca ponadto do wprowadzenia większej liczby programów wymiany urzędników instytucji i grup politycznych między administracjami Parlamentu Europejskiego a administracjami parlamentów narodowych;

Planowanie lepszej współpracy międzyinstytucjonalnej

21. dostrzega dotychczasową współpracę między Parlamentem Europejskim a parlamentami narodowymi w ramach COSAC, Międzyparlamentarnej Konferencji do Spraw Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz w ramach art. 13 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej; podkreśla, że aby parlamenty narodowe mogły sprawować kontrolę nad rządami i administracjami swoich państw członkowskich, współpracę taką należy rozwijać w oparciu o zasady konsensusu, wymiany informacji i konsultacji;
22. przypomina, że obecne ramy stosunków między Unią a parlamentami narodowymi można by uprościć i zharmonizować, aby zwiększyć ich wydajność i skuteczność; apeluje w tym kontekście o dokonanie przeglądu zaangażowania Unii i jej parlamentów narodowych we wszystkie istniejące platformy i fora w celu wzmocnienia tych stosunków i dostosowania ich do obecnych potrzeb; nalega jednak na jasne zdefiniowanie uprawnień decyzyjnych parlamentów narodowych i Parlamentu Europejskiego, tak aby te pierwsze wypełniały swą funkcję europejską w oparciu o swe konstytucje krajowe, w szczególności w drodze kontroli nad członkami rządu krajowego będącymi członkami Rady Europejskiej i Rady, ponieważ na tym poziomie mogą one najskuteczniej monitorować europejski proces legislacyjny; dlatego też sprzeciwia się stworzeniu wspólnych parlamentarnych organów decyzyjnych ze względu na przejrzystość, odpowiedzialność i zdolność do działania;
23. zaznacza, że wzmocnienie dialogu politycznego i technicznego między komisjami parlamentarnymi, zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim, stanowiłoby bardzo owocny krok w kierunku pełnej współpracy międzyparlamentarnej; rozważa możliwość przeznaczenia na ten cel dodatkowych zasobów i korzystania z wideokonferencji, o ile to możliwe;
24. uznaje znaczenie międzyparlamentarnych posiedzeń komisji ustanowione w art. 9 i 10 Protokołu nr 1; uważa, że współpraca międzyinstytucjonalna byłaby lepsza, gdyby posłowie do Parlamentu Europejskiego i parlamentów narodowych nadali większe znaczenie międzyparlamentarnym posiedzeniom komisji, a same posiedzenia byłyby przygotowywane w ściślejszej współpracy między nimi;
25. zaleca pełne zaangażowanie parlamentów narodowych w nieustanny rozwój wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony; uważa, że takie zaangażowanie należy wspierać w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim i w pełnym poszanowaniu przepisów konstytucji krajowych dotyczących polityki bezpieczeństwa i obrony, w tym w drodze

wspólnych posiedzeń międzyparlamentarnych przedstawicieli parlamentów narodowych i posłów do Parlamentu Europejskiego oraz za sprawą dialogu politycznego między pełnoprawną Komisją ds. Bezpieczeństwa i Obrony w Parlamencie Europejskim a odpowiednimi komisjami parlamentów narodowych; zauważa potencjał tego zaangażowania dla neutralnych państw członkowskich UE w zakresie sprawowania konstruktywnego nadzoru w tej dziedzinie;

26. uważa, że głębszy dialog polityczny i ustawodawczy z parlamentami narodowymi oraz między samymi parlamentami sprzyjałby realizacji celów określonych w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa;

o

o o

27. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.